

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 65.263/3
van 22 februari 2019

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 april 2016 houdende de toekenning en de erkenning van bijkomende en vrijgekomen woongelegenheden met een bijkomende erkenning’

Op 23 januari 2019 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 april 2016 houdende de toekenning en de erkenning van bijkomende en vrijgekomen woongelegenheden met een bijkomende erkenning’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 12 februari 2019. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Peter SOURBRON, staatsraden, Jan VELAERS en Bruno PEETERS, assessoren, en Astrid TRUYENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Brecht STEEN, eerste auditeur-afdelingshoofd.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 22 februari 2019.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt ertoe wijzigingen aan te brengen in de wijze waarop, vanaf 1 maart 2019, bijkomende en vrijgekomen woongelegenheden met een bijzondere erkenning, de zogenaamde RVT-bedden, zullen worden erkend en toegekend aan de verschillende voorzieningen.

Artikel 1 van het ontwerp bepaalt dat de initiatiefnemer ervoor kan kiezen om de bijkomende erkenning aan te vragen met ingang van 1 juli 2019 of 1 oktober 2019 en dat de erkenning pas ingaat ten vroegste 45 dagen na ontvangst van een ontvankelijke erkenningsaanvraag. In dezelfde bepaling wordt gesteld dat de woonzorgcentra (WZC) die reeds een bijkomende erkenning hebben en daarnaast een bijkomende erkenning voor vijf of meer woongelegenheden willen aanvragen, slechts een ontvankelijke erkenningsaanvraag voor bijkomende woongelegenheden kunnen indienen als zij aantonen hoe het bedrag aan bijkomende middelen zal worden ingezet. Die bijkomende middelen moeten volledig voor bijkomend personeel worden ingezet zolang geen bovennorm zorg wordt bereikt die minstens recht geeft op het gedeelte A2 van het forfait.

Daarnaast bevat artikel 2 een regeling met betrekking tot het verval van de verleende planningsvergunning als de initiatiefnemer niet tijdig een aanvraag tot (voorlopige) erkenning indient.

3. Het ontworpen besluit vindt rechtsgrond in artikel 52/1 van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009. Op grond van die bepaling kan de Vlaamse Regering “volgens de door haar bepaalde normen en binnen de perken van de begrotingskredieten” een bijkomende erkenning verlenen aan woonzorgcentra die een verzorgingsstructuur aanbieden die zwaar afhankelijke zorgbehoevende personen opneemt.

VORMVEREISTEN

4.1. Het ontworpen artikel 7, § 2, tweede lid, 2°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 april 2016 (artikel 1, 1°, van het ontwerp) bepaalt dat bij de aanvraag tot erkenning “een lijst van de personeelsleden per personeelscategorie met vermelding van hun voor- en achternaam, hun kwalificatie en hun arbeidsduur per week” gevoegd moet worden.

4.2. De betrokken gegevens moeten onmiskenbaar worden beschouwd als persoonsgegevens in de zin van verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 ‘betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming)’.

Artikel 36, lid 4, van verordening (EU) 2016/679, gelezen in samenhang met artikel 57, lid 1, c), en overweging 96 van die verordening, voorziet in een verplichting om de toezichthoudende autoriteit, in dit geval de Gegevensbeschermingsautoriteit bedoeld in de wet van 3 december 2017 ‘tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit’, te raadplegen bij het opstellen van een voorstel voor een door een nationaal parlement vast te stellen wetgevingsmaatregel, of een daarop gebaseerde regelgevingsmaatregel in verband met verwerking.

Uit het dossier blijkt niet dat het ontwerp van besluit voor advies werd voorgelegd aan de Gegevensbeschermingsautoriteit.

Indien de aan de Raad van State voorgelegde tekst ten gevolge van het inwinnen van dat advies nog wijzigingen zou ondergaan, moeten de gewijzigde of toegevoegde bepalingen, ter inachtneming van het voorschrift van artikel 3, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, aan de afdeling Wetgeving worden voorgelegd.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

5. In de aanhef moet melding worden gemaakt van het nog in te winnen advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit.

Artikel 2

6. Het ontworpen artikel 8, § 1, eerste lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 april 2016 luidt:

“In afwijking van artikel 12 van het besluit van de Vlaamse Regering van 18 februari 1997 tot vaststelling van de procedure voor het verkrijgen van een planningsvergunning en een exploitatievergunning voor intramurale en transmurale voorzieningen in de gezondheidszorg vervalt de planningsvergunning als de initiatiefnemer niet binnen een maand na de dag waarop die het voornemen tot planningsvergunning bevestigd heeft, dat voor de verleende planningsvergunning een erkenning aangevraagd zal worden en als de initiatiefnemer vervolgens niet binnen drie maanden na de dag van de ontvangst van het voornemen tot planningsvergunning een aanvraag tot voorlopige erkenning of een aanvraag tot erkenning als vermeld in artikel 7 van dit besluit, aan het agentschap bezorgt.”

Een regelgevende tekst moet in de eerste plaats voor de burger begrijpelijk zijn. Om dat te bereiken zal de ontworpen bepaling grondig moeten worden herwerkt.

Artikel 3

7.1. Artikel 3 van het ontwerp bepaalt dat het te nemen besluit in werking treedt op 1 maart 2019.

7.2. Gelet op het tijdstip waarop dit advies wordt gegeven, bestaat de kans dat het te nemen besluit wordt bekendgemaakt na 1 maart 2019 zodat het met terugwerkende kracht uitwerking zal hebben.

Terugwerkende kracht van verordenende bepalingen is enkel aanvaardbaar ingeval voor de retroactiviteit een wettelijke machtiging bestaat, de retroactiviteit betrekking heeft op een regeling die met inachtneming van het gelijkheidsbeginsel voordelen toekent of in zoverre de retroactiviteit noodzakelijk is voor de goede werking van de diensten en erdoor, in beginsel, geen verkregen situaties worden aangetast.

7.3. In de nota aan de Vlaamse Regering wordt over de datum van inwerkingtreding het volgende opgemerkt:

“Om het mogelijk te maken dat aan de woongelegenheden een bijkomende erkenning kan verleend worden vanaf 1 juli 2019, bepaalt artikel 5 dat voorliggend voorontwerpbesluit in werking treedt op 1 maart 2019.”

Overeenkomstig artikel 1 van het ontwerp kunnen de bijkomende erkenningen slechts voor het eerst ingaan vanaf 1 juli 2019 en zal de verleende erkenning ten vroegste ingaan 45 dagen na het indienen van de aanvraag. Hieruit volgt dat opdat een erkenning op 1 juli 2019 kan ingaan, de erkenningsaanvraag ten laatste op 15 mei 2019 moet worden ingediend. Ook als het te nemen besluit na 1 maart 2019 wordt bekendgemaakt, beschikken de gegadigden op het eerste gezicht nog over voldoende tijd om een ontvankelijke aanvraag voor te bereiden en in te dienen. Als het te nemen besluit niet vóór 1 maart 2019 kan worden bekendgemaakt, wordt de datum van inwerkingtreding het best aangepast.

Indien de ontworpen regeling toch met terugwerkende kracht doorgang zou vinden, dienen de stellers van het ontwerp er in elk geval over te waken dat geen erkenningsaanvragen worden afgewezen die tussen 1 maart 2019 en de datum van

bekendmaking van het te nemen besluit zouden zijn ingediend, zonder dat de betrokken aanvragers de kans hebben gekregen om een nieuwe aanvraag in te dienen op grond van de ontworpen regeling. Zo niet zou die regeling mogelijk in strijd zijn met het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Astrid TRUYENS

Jo BAERT